

РЕШЕНИЕ

№ 33709

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6446** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. И. Г. от [населено място], действаща чрез адв. И. Г., против принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП - преместване на паркирано пътно превозно - л.а. „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС], без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, наложена от А. Л., заемащ длъжността „инспектор контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД. Жалбоподателката твърди, че оспорената ПАМ е нищожна, тъй като е постановена от некомпетентен орган, а в условията на евентуалност – незаконосъобразна, тъй като е постановена при съществено процесуално нарушение, липса на годни фактически основания за налагането ѝ и не е съобразена с целта на закона. Изтъква се, че жалбоподателката е спряла пред аптека, тъй като било необходимо да купи спешно медицински изделия и лекарства за лечение на дъщеря ѝ. Прави искане за отмяна на процесната ПАМ. Претендират се направените по делото разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Д..

Ответната страна – Инспектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД –

А. Л. се представлява от адв. М. Г.. Оспорва жалбата по подробно изложени съображения. Претендират се направените по делото разноси, за които се представя списък.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Със заповед № СОА22-РД95–506 от 12.09.2022г. кметът на Столична Община е определил „Център за градска мобилност“ ЕАД за служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 от ЗДвП, а служителите на длъжност „инспектор контрол паркиране“ за едни от административните органи, осъществяващи контрол чрез разпореждане на принудителни административни мерки. Със същата заповед е одобрен редът и условията за контрол на неправилно паркирани ППС. В частност е разпоредено, че принудителното преместване да се осъществява само след констатиране на нарушението от органите, които имат право да налагат мерките. Посочено е още, че административните органи разпореждат мерките като изготвят констативен протокол, в който следва да се описват – име и длъжност на разпореждащия принудителното преместване, марка и рег. № на ППС, дата, час и място на установяване на нарушението, както и описание на нарушението и посочване на нарушената нормативна уредба. Уточнено е, че самото изпълнение на мярката включва натоварване на ППС, транспортиране и разстovarване на специализиран паркинг. Изрично е уредено, че принудителното преместване се извършва по нареждане на лицата по т. 3 от заповедта, след като установят нарушението. Въведоно е изискване, че веднага след установяване на нарушението се изготвя снимков материал, съдържащ най-малко четири снимки на ППС, доказващи нарушението.

От представеното допълнително споразумение № РД – 12- 2П – 129 от 29.10.2021г. е видно, че А. Л., разпоредил налагането на процесната ПАМ, е служител „инспектор контрол паркиране“ към звено „Контрол паркиране“ в отдел „Принудително преместване и специализирани паркинги“ към „Център за градска мобилност“ ЕАД.

На 06.06.2025г. сутринта, в интервала около 9.30 часа – 9.42 часа, жалбоподателката паркирала на [улица], в [населено място] - пред аптека и влязла в аптеката да пазарува. От единствената направена снимка от административните органи, приложена по делото, е видно, че автомобилът е паркиран на пътното платно, пред кофи за боклук и непосредствено до кръстовището с [улица]. От представената касова бележка, удостоверяваща покупка от аптеката на този адрес от същата дата и час, е видно, че предмет на покупката са стоки, които не са свързани с оказване на каквато и да било спешна медицинска помощ – купени са натриев хлорид, памучни дискове, инхалатор, термометър, глюкозен разтвор, спринцовки и няколко торбички. Твърдението на

жалбоподателката, че на автомобила ѝ е имало поставен „инвалиден“ стикер и че автомобилът е бил оставен с включени аварийни светлини са останали недоказани по делото. Твърдението, че е получила обаждане от ЦГМ с указание, че предстои налагане на ПАМ е останало недоказано по делото, а отделно от това обстоятелство няма отношение към преценката за законосъобразността на наложената мярка.

В рамките на този кратък интервал от време, на посоченото място се оказал дежурен екип за принудително преместване от „ЦГМ“ ЕАД, състоящ се от двама служители на „Център за градска мобилност“ - разпитаните като свидетели по делото К. К. – на длъжност „шофьор платформа“, отдел ПП и СП – принудително преместване и Л. Г. – на длъжност „оператор открита платформа с повдигащо устройство“. Те допуснали, че са налице основания за прилагане на принудителна административна мярка – преместване на автомобила без знанието на неговия собственик, тъй като автомобилът бил спрял до кръстовище. Свързали се с дежурния инспектор, компетентен да налага подобни мерки чрез видеоконферентна връзка и той постановил преместване на автомобила. В процеса на изпълнение на мярката единият служител започнал да прави снимки на автомобила, а другият попълнил данните за автомобила, мястото на действие, часа (9.40), позивната на инспектора (126 – За А. Л.), в работния протокол за деня.

Появата на жалбоподателката непосредствено след 9.42 ч. спряло изпълнението на мярката и в частност правенето на снимките – наместо необходимите четири, била направена само една снимка. Било изискано плащане на такса в размер на 29лв., която била платена от жалбоподателката, след което изпълнението на мярката било прекратено и принудително преместване не било осъществено.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена до Административен съд София – град в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

При преценка на законосъобразността на мярката, съдът взе предвид следното:

Според чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на Столична община, и доказателствата във връзка със заеманата от А. Л. длъжност, съдът приема,

че наложената ПАМ е издадена от компетентен орган. Разпореждането за преместване на автомобила е дадено устно. По аргумент на противното от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП не е задължителна. Съдът намира, че при налагането на ПАМ не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като самостоятелно основание за отмяна на атакувания административен акт. Всички действия на екипа, осъществени след разпореждането на мярката – изготвянето на снимки, изискването на плащане на такса и събирането ѝ – нямат отношение към законосъобразността на наложената мярка, а към нейното изпълнение.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

Възможните хипотези за прилагане на ПАМ „преместване на паркирано превозно средство без знанието на неговия собственик“ са изброени в нормата на чл. 171, ал.1, т.5 от ЗДвП. В конкретния случай следва да се прецени дали е налице някоя от хипотези по б. „б“, която допуска прилагане на процесната ПАМ, когато: превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Съдът приема, че жалбоподателката е паркирала автомобила в нарушение на правилата за движение по пътищата, тъй като го е паркирала непосредствено до кръстовището на [улица]с [улица]. Нормата на чл. 98, ал.1, т. 6 от ЗДвП забранява паркирането на кръстовище и на по-малко от 5 метра от него. Нито оставянето на автомобила с включени аварийни светлини, нито наличието на инвалиден стикер на предното стъкло биха могли да преодолеят тази забрана. Налице е неправилно паркиране, а не престой, макар жалбоподателката да е оставила автомобила на обсъжданото място за ограничено време. Автомобилът не е бил спрян за качване или слизване на пътник или за извършване на товаро-разтоварителни работи в присъствието на водача, а нормата на чл. 93, ал. 2 от ЗДвП изрично предвижда, че паркирано е това ППС, което е спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо. Неправилното паркиране е основание за ангажиране на административно-наказателна отговорност, но не е достатъчно условие за прилагане на ПАМ „принудително преместване“. Видно от нормата на чл. 171, ал.1, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, за да се наложи ПАМ следва да се установи, че неправилното паркиране е на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно

преминаването на другите участници в движението.

От единствената направена снимка за местоположението на автомобила към момента на постановяване на ПАМ не се установява на мястото да е имало знак предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. От направената снимка не може да се обоснове и извод, предвид ширината на улицата, че паркираният автомобил е създавал опасност за движението или е правил невъзможно преминаването на другите участници в движението. По тези съображения съдът приема, че макар да е извършила нарушение на ЗДвП и конкретно на правилата за паркиране, нарушението на жалбоподателката не е било основание за налагане на ПАМ принудително преместване без знанието на водача.

Въз основа на горното настоящият състав приема, че издадената ПАМ е незаконосъобразна и следва да се отмени.

Предвид изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за разноски. Претендиран са разноски в размер на 1010лв. – 1000лв. за адвокатски хонорар и 10лв. за държавна такса, за направата на които за представени доказателства. На основание чл. 143, ал.1 от АПК разноските следва да се възложат в тежест на „ЦГМ“ ЕАД.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. И. Г. от [населено място], действаща чрез адв. И. Г., принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП - преместване на паркирано пътно превозно - л.а. „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, наложена от А. Л., заемащ длъжността „инспектор контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД на 06.06.2025г.

ОСЪЖДА "Център за градска мобилност" ЕАД да плати на А. И. Г. от [населено място] разноски по делото в размер на 1010лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.